

denne Forbindelse, hvorledes det var Tanken at ordne Retsafgifterne efter den nye Lov. Ja, derom vil der i sin Tid komme til at foreligge Forslag for det høje Ting, forhaabentlig allerede i indeværende Samling. Der er udarbejdet Forslag desangaaende, og det er tilstillet Finansministeriet til Erklæring. Jeg skal derom kun sige, at det Hovedsynspunkt, der fra Justitsministeriets Side er lagt til Grund for dette Forslag, er at holde Afgifterne omtrent paa det bestaaende, altsaa hverken forhøje eller formindske dem.

Medens jeg saaledes er noget i Tvivl om, hvorledes det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds' Stilling til nærværende Lovforslag egentlig er, er jeg ikke i Tvivl om, hvorledes det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og vel heller ikke det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Deunter) agte at stille sig dertil. Det førstnævnte Medlem vil jo stemme imod det. Jeg antager, at det samme gælder det sidste ærede Medlem, men maa ganske vist tilstaa, at hans Stilling i det hele var mig noget uklar. Jeg takker ham for Anerkendelsen af de Ændringer, der ere indførte i Forslaget, men om han derfor vil give det sin Stemme, naar han i øvrigt ser paa det, som han udtalte, er jeg ikke sikker paa. Det ærede Medlem angreb jo det foreliggende Forslag, det vil sige den Del deraf, som stammer fra det i Fjor vedtagne, med megen Skarphed. Hans Angreb ere allerede delvis blevne imødegaaede af det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup), og jeg skal derfor indskrænke mig til nogle supplerende Bemærkninger.

Overfor den borgerlige Retspleje gjorde det ærede Medlem, der jo selv stillede sig paa den gamle Proceskommissions Standpunkt, gældende, at dette her var langt ringere; thi medens man dog tidligere havde foreslaaet, at Borgerne skulde kunne nøjes med to Instanser i enhver borgerlig Sag, var der nu, akkurat ligesom efter den bestaaende Ordning, tre Instanser i alle Sager. Det er jo ikke nogen rigtig Fremstilling. Det er efter Lovforslaget fremdeles Hovedregelen, at den Sag — og det er alle de mindre Sager —, der begynder ved Underretten, ender ved Landsretten, og at de større Sager begynde ved Landsretten og ende ved Højesteret. Men ganske vist, de klare Linier, de skarpe Afgrænsninger, som fandtes i Proceskommissionens Forslag, ere ikke fastholdte i al deres Skarphed. Der er Undtagelser, men Hovedregelen er den samme. Det er gan-

ske vist efter Lovforslaget saa, at en Sag, der begynder ved Underretten og derefter er bleven paadømt ved Landsretten, *kan* komme til Højesteret, men, mine Herrer, det er dog noget, der kun undtagelsesvis maa finde Sted. Det staar udtrykkelig i Lovforslagets § 426: „Landsrettens Dom i en fra Underret indanket Sag kan ikke yderligere paaankes“ — Punktum! Det er den klare Regel fra det gamle Forslag. Men saa er der ganske vist nu tilføjet en Undtagelse — nu beder jeg ærede Medlemmer ikke glemme, at er der nogen, der har kaldt paa den Undtagelse, er det vist netop dette Ting —: „Dog kan Justitsministeren undtagelsesvis tillade, at Sagen indbringes for Højesteret, overensstemmende med Reglerne i Kapitel 35, naar den skønnes at have almindelig Interesse eller videregaaende betydelige Følger for vedkommende“. I saadanne Tilfælde *kan* Justitsministeren tillade det, men Hovedregelen er den samme: Sagen stopper ved Landsretten.

Hvad angaar de Sager, der begynde ved Landsretten og ende ved Højesteret, kan det ærede Medlems Udtalelse om, at det er Hip som Hap i Forhold til den bestaaende Ordning, kun sigte til, at der ogsaa i Landsretssager skal foregaa en Forberedelse af Sagen, for saa vidt angaar Bevisførelse, Protokolltilførsler o. desl. ved Underretten. Ja det er rigtigt nok, men det er alligevel kun een Behandling af Sagen. Det er een Behandling af Sagen ved to Retter, ikke en Gentagelse saaledes som nu, hvor man har Procedure for Underretten og en Genoptagelse af den ved Overretten. Det er jo ikke Mening, at man under Sagens Behandling for Landsretten skal foretage om igen det, der var foretaget ved Underretten, nej, det bruges fuldt ud i den Skikkelse, hvori det blev indsamlet for Underretten. Men det, det ærede Medlem ankede over paa det Punkt, var heller ikke saa meget dette, som for saa vidt er en Formssag, om der er foretaget en Forberedelse ved den ene eller den anden Ret, naar det sker i Rækkefølge og ikke skal omgøres, men det, at man da var nødt til at bruge to Sagførere. Det er jo ganske urigtigt. Det ved jeg virkelig som gammel Sagfører, hvor tidt jeg er bleven engageret til at føre en Underretssag, som førtes ude omkring i Provinserne, navnlig naturligtvis i det Distrikt, Øerne, som hørte under Overretten i København, og hvor det altsaa kunde ventes, at Sagen en Gang vilde have ved denne. Naar man paa Forhaand fra en af Par-